Strašlivá zbraň Francie.

Celá řada nových vražedných nástrojů, účinků dosud nepoznaných, objevila se v této válce, aby rozmnožila její hrůzy a urychlila pobíjení nepřítele. Bylo by nemožné, aby také v tomto ohledu nedrželi primát Němci, kteří během posledního čtvrt století věnovali všecky své snahy a všechen svůj důmysl na vyrábění ničivých prostředků pro válku, na kterou se připravovali. Nejúčinnější zbraní v přítomné válce, jak se zdá, ukázala se býti děla, kdežto Zeppelinovy vzducholodi a aeroplány nesplnily celkem očekávání. A Němci v tomto oboru vyrukovali s hmoždířem, jenž překoná vše, co lidská fantasie dovedla si vymysliti. Toto nesmírné dělo, ráže 42 centimetrů, vrhá střelu strašlivé síly do vzdálenosti dvaceti mil, takže může míti umístěno v posici, kam žádná nepřátelská střela nedosáhne. S těmito děly dobyto bylo konečně Lutichu: pod jejich nárazy padla Maubeuge. A Němci si slibovali, že také opevnění pařížská neodolají těmto netvorům, jakmile budou jedenkrát na ně namířena. Ale Němcům nedostalo se příležitosti, aby mohli namontovati tato děla v dostřelu Paříže: jejich armádu, která snesla se jako příval Hunů ze severu, stejně rychle, ba mnohem rychleji byla nucena couvati zpět. Ale jest pochybno, že by se Němcům bylo dostalo příležitost k provedení vandalského záměru, bombardovati Paříž, i kdyby bývali byli s to, sevříti Paříž železným kruhem obležení. Jeden z pařížských časopisů nepsal v té době, když Němci byli nejblíže Paříže:

"Jsou-li Němci opravdu odhodláni, provésti svůj záměr až do konce a zničiti Paříž střelami svých hmoždířů, pak nechť jsou připraveni, že i Francie má po ruce zbraň, která může vnésti novou hrůzu do nelidských útrap přítomné války." Jaká jest to zbraň, ve které spatřuje Francie poslední a bezpečné útočiště proti vpádu Barbarů?—

Jest to turpinit. Již z počátku války se oznamovalo, že slavný francouzský chemik, Turpin, nabídl vládě novou třaskavinu pro obranné účely. Tato nová třaskavina, objevená Turpinem, vynálezcem jiných strašlivých třaskavin, melinitu a lydditu, kterých se již užívá k naplňování výbušných střel, jest beze vší pochyby nejděsnější výbušina, která byla kdy známa. V Anglii debatuje se horlivě o tom, zdali Francie skutečně užívá turpinitu v přítomné válce. Účinky této třaskaviny jsou tak smrtící, jak se oznamuje, že každý živoucí tvor jest zahuben v polokruhu 400 yardů kolem vybuchnuvší střely, turpinitem naplněné. Celé setniny německých vojáků nalezeny byly mrtvé v zákopech, s puškami v rukou, bez známky zranění na těle, ale dosud stojící v řadě, jako by byli živí. Londýnský časopis Daily Express sděluje, že jistý muž, jenž jest zná mredaktorovi dlouhá léta, a jenž jest obvykle dobře informován, vyprávěl mu následující o turpinitu:

"Pouhá náhoda umožnila mi býti svědkem prvních zkoušek s novou třaskavinou. Na rozloze písečného pozemku v rozloze asi 400 čtverečních yardů, zřízena byla prozatímní ohrada pro ovce, s dřevěným plotem. V této ohradě umístěno bylo asi dvanáct ovec a dva sešlí, staří koně. Jeden z koní žvýkal spokojeně přehoušl sena a druhý třel se o stůl v plotu, kdežto ovce seskupeny byly v jednom rohu. Takový obrázek se mi naskytoval, když jsem hleděl kukátkem, když pojednou z pahorku 2,500 yardů daleko zazněla ostrá, hlučná rána a řezavý zvuk malé střely, tak jako kdyby někdo vzal kus hedvábné látky a rychle ji roztrhl na dví. V otevřeném prostoru v ohradě zněla explose. Ovce dosud byly seskupeny v jednom rohu, a jeden ze starých koní byl zdánlivě opřen o kůl. Druhý kůň ležel vedle něho. Když o deset minut později dorazil jsem k ohradě, ovce vypadaly, jako kdyby byly zkameněly. Většinou stály, jedna opřena o druhou. Tři nebo čtyři ležely, ale všecky byly mrtvé, s očima otevřenýma a jazykem vyplazeným. Byl to děsný pohled. A přece ze všech zvířat jenom onen starý kůň, jenž přežvykoval seno, byl zasažen úlomkem střely. Druhý kůň napolo padal, napolo stál, opřen o plot, s předníma nohama vzepřenýma v před, zadní nohy maje složeny pod sebou na písku. Oboje byli okamžitě usmrceni.

Ve vzduchu nesla se slabá vůně, podobající se výparům methylového líhu, jako smíseným se silným zápachem mentholu. Pozdější experimenty konány byly v měřítku daleko větším na francouzských vojenských táborech v Chalonsu a Mailly. Z určitých důvodů, které nemohu přítomně udati, jsem pevně přesvědčen, že francouzská armáda neužila těchto střel v žádné velké míře v přítomné válce. Podle všeho jednou nebo dvakrát učiněna byla zkouška za skutečných bitevních poměrů, ale ne více. Ale že této strašlivé třaskaviny bude užito v takových případech, jako kdyby ku příkladu učiněn byl pokus, vziti Paříž útokem, o tom nemám nejmenší pochyby. Ale jsem přesvědčen, vzdor tisícům bomb nyní připravovaných a speciálním přístrojům nyní odlévaným, že této třaskaviny — jejíž jediná střela o 56 librách jest s to usmrtiti, doslovně vzato "zkameniti" všecky živoucí bytosti v okruhu 400 yardů — užito bude jedině za okolností nanejvýš zoufalých, a to výhradně s naprostým svolením spojenců Francie."

To tedy jest ona neznámá, strašlivá zbraň, která vysvětluje onen podivný, nepochopitelný tehdy optimismus francouzského vedení, když armáda německá stála již před samými branami Paříže. Lze se pouze diviti sebeovládání Francouzů, že nepoužili této třaskaviny při bombardování Remeše a pálení vesnic na severu Francie. Ostatně válka tato není dosud skončena, a kdož ví, jaké hrůzy nám ještě přinese. I bez tohoto pekelného přístroje válka ukázala se dosti příšernou, aby poskytla nezvratné argumenty proti militarismu, přes všechnu přísnou censuru, jež děje se hlavně z toho účelu, aby všechen ten děs nepřiměl lidstvo k rychlé revoltě proti tomuto nesmyslnému vraždění. Bylo by strašlivým řízením soudu a nejkrutějším trestem, aby této nejhroznější zbraně válečné použito bylo proti těm, kdož válku vyvolali a schvalují, a ve válečném řemesle spatřují povolání zcela čestné.—

Antverpy a jejich opevnění.

Antverpy uvádějí se dnes jako jedna z nejsilnějších pevností Evropy. V Belgii pomýšlelo se už dávno na případ, že by některá mocnost nechtěla respektovati neutralitu země. Generál Brialmont dobře chápal, že belgickému vojsku bylo by třeba pevné opory v silných tvrzích a proto v roce 1859 dal opevniti Antverpy takovým způsobem, že málo která moderní pevnost může se jim vyrovnati. Věnec čtyřicet sedmi tvrzí, který sáhá na severu až k hranici nizozemské, hájí toto bohaté přístavné město a řeku Šeldu, jejíž širokým řečištěm největší koráby světa vjíždějí do bezpečných basinů antverpských přivážejíce z dalekých zemí obilí, bavlnu, kukuřici a jiné zboží.

Antverpy jsou tedy jedním z nej významnějších přístavů evropských a nejpevnější pevností zároveň. Když stojíte v širokém promenoiru na břehu Šeldy a díváte se se zájmem, jak stroje vyssávají obilí z útrob mohutných lodí transatlantických, jak jeřáby zdvihají z paluby těžké náklady jako hračky, nepozorujete ani, že stojíte na místě vojensky chráněném, že proti sobě na druhém břehu řeky máte jednu z největších tvrzí antverpských Fort de la Tête de Flandre a nedaleko ní tvrz Isabtlinu, chránící město na straně přístavní. Jen zelený břeh vidíte, kde mezi stromy zdvihá se nepatrný kopeček, v jehož betonových útrobách skrývají se děla a vojáci, kopeček, který v případě potřeby může chrliti oheň do řad nepřátel. A tak chráněny jsou Antverpy kolem dokola silnými tvrzemi, jimž k ochraně přispívá i Šelda, s mořským přílivem. Kolem opevnění lze totiž napustiti vodu a tak část okolí vůbec potopit.

Strategický význam Antverp uznal již Napoleon I. a dal po těžkých pohromách, které připravili Španělští vojáci nejbohatšími tehdy městu přístavnímu, zastiňujícímu lesk samých Benátek a Janova, stavěti znovu pobořená nábřeží a basiny přístavní. Tyto basiny, jež pronikají do samého středu města a hostí obrovské lodi, tvoří dnes rozlehlý komplex. Kdybyste jej chtěli obejít, potřebovali byste k tomu nejméně tři hodiny.

Vliv přístavu na veřejný a soukromý život v Antverpách je viděti krok za krokem. Dřívější blahobyt ukazuje se na nádherných stavbách, zejména radnici a katedrále. Vstoupíme-li do tohoto imposantního chrámu, uvědomujeme si ihned, že jsme v městě Rubensově. Vzácná díla tohoto rodáka antverpského zdobí tu oltáře: Uvidíte tam "Vztyčování kříže", "Snětí s kříže", a "Nanebevstoupení Panny Marie". Obrazy jsou tak umístěny, že najdou se okamžitě. Není ovšem radno v katedrále při bohoslužbách jeviti velikou zvědavost. Uniformovaný strážce s rohatým kloboukem a halapartnou v ruce pečlivě dbá o pořádek a nezná žádných ohledů. Belgičané nejeví vůbec k cizincům žádnou zvláštní ochotu a nedají se nikterak rušiti ze svých zvyklostí.

V kostelích antverpských a na radnici spatřiti lze mnohé poklady umělecké. Antverpy obepíná stále genius Rubensův, Jordaensův, Van Dykův a oné celé velké plejady umělců nizozemských, kteří tvoří kontrast vlámskému primitivismu v Bruggách a Gentu.

Život je v Antverpách rušný, zvláště večer. Procházíte-li večer elegantní třídou de Keyser, vedoucí přímo středem města, překvapí vás tam ruch a šum. Kavárny jsou zcela otevřeny a polovina jich nachází se vlastně na chodníku. U malých stolečků sedí obecenstvo všech vrstev naslouchajíc hudbě, jejíž zvuky vycházejí z hlubokých útrob kavárny. A v postranních ulicích jsou kavárničky, taverny a estaminety, jedna vedle druhé a z každé se ozývá buď elektrické piano, smyčcový kvartet nebo aspoň gramofon. Tolik hudby, jako večer v Antverpách, není snad v žádném městě na světě. I z nejzapadlejších krčem slyšíte hudbu od božího rána. Večer pak hlučíte ten nástroj více než druhý, melodie se mísí v podivný chaos, do kterého vnikne i tu a tam vřeštivý hlas pokoutní šansonety.

Antverpy jsou též městem bohatství a požitku....

Jaký úkol čeká město nyní za války?

Petrograd.

Rusové už dávno hlavnímu městu Srbskému říkají Bělgrad a hlavnímu městu Tureckému říkají Cargrad. Ale svoje vlastní hlavní město po dvě stě a jedenácte let nazývali "Sanktpitěrburg", což jest taková dlouhá potvora polo latinská, polo hollandská. Teprve 1. září 1914 hlavní město ruské říše obdrželo slovanské jméno "Petrograd". To jméno dal mu car Nikolaj a to bez pochyby proto, aby se alespoň tím drobtem zavděčil svým slovanským poddaným, když se jim nemůže zavděčiti potlačováním dělnických časopisův ani šibenicemi. Car sám jest beznárodní, ale ve válce je třeba stavěti se vlastencem, třeba že mu šlo jen o vlastní zájmy dynastické. Tím se vysvětluje, proč car Nikolaj, dal svým milovaným podaným Petrograd. Americké časopisy už si zvykly psáti Petrograd, a nové to jméno uznají bez pochyby všechni národové až na dva—totiž Turky a pak samotné Rusy. Jak se oznamuje z Cařihradu, turecká vláda tyto dny nařídila tureckým časopisům, že musí i na dále psáti Sankt Petersburg—snad se bojí, že by ta novota mohla přivoditi revoluci, nebo tím dává na jevo, že houby dá na rozkaz ruského cara. V Turecku se ta novota tedy neujme, a v Rusku samém asi také ne. Tam jsou zvyklí nazývati hlavní město krátce a populárně "Pitěr". Je to rozhodně kratší nežli Sankt pitěrburg a je to o jednu slabiku kratší než Petrograd. Mezi lidem bez pochyby Pitěr se udrží i na dále.

Ale když už car vyhazuje jména germánského původu a nahražuje je slovanskými, měl by vyhoditi také spoustu úředních a vojenských titulů, nechal zrušiti řadu zbytečných úřadův a vyhodit se jménem i úředníky. Ruský dvůr císařský jest jeden z nejnádhernějších. Dvorských úřadů vyšších i nižších jest množství: jsou původu dílem staroruského, dílem německého, avšak názvy staroruské již dávno úplně byly nahraženy německými: kamerher, hofmejster, štalmejstr, jegermejstr, foršnajder, kamerjunker, štatsdama, kamerfrajlina, kamerfurír, fligeladjutant, oberhofmaršal, policijmester, ceremonijmejster, oberšenk, kamerdiner, kamerlakej a tak dál, a tak dál. Ty všechny car by mohl zcela dobře vyhodit.

A když už car je v té práci, měl by si vzpomenouti také na nás Čechy—jsme přece Slované—a dáti naší vlasti nějaké jiné jméno nežli "Bogemija." Mohl by také z ruštiny vyhodit přídavné jméno "bogemskij" a utvořiti něco jako "českij." Ze všech českého na Rusi snad nejznámější jest české pivo, které na příklad postavščik (dodavatel) Jeho Imperatorského Veličenstva Velkago Kňaza Vladimíra Alexandroviča prodává za 2 rubly 80 kopějek třicet lahví. To znamená, že české pivo jest o třicet kopějek dražší nežli bavorské, což ovšem potěší každé vlastenecké srdce české—ale k zlosti je, že v obláškách se čte "Pivo Bogemskoje."

Uznáváme ovšem, že jest carovi poněkud nebezpečno, vhazovati cizí jména a cizí titule a nahražovati je slovanskými. Jeho vlastní titule, "car" a "imperator," jsou původu cizího, latinského. Půjde-li národ ruský po jeho příkladu, může se státi, že vyhodí nejen oba titule, ale i cara s nimi. A proto lze očekávati, že ve své činnosti jako brusič jazyka, car si bude počínati pomalu a rozvážně.

Německý vyzvědač po tři týdny dlel v Paříži jako aviatik nepoznán.

Německý aviatik zatčen byl na boulevardu des Italiens, ztráviv tři týdny v Paříži, kde se vydával za Jouberta, franc. vojenského pilota a dokázal, že nebyl od francouzských aviatických úřadů odhalen. Úspěch jeho do velké míry odvozoval se od toho, že mluvil dokonale francouzsky a nápadně byl podoben pravému Joubertovi. Po jeho zatčení vyšlo na jevo, že přišel z Antwerp s listinami, jež byly pravidelné v každém ohledu od vojenských úřadů. Do Paříže přijel na motorcyklu a vypravoval pravděpodobně, jak prokouznul německými liniemi a ukázal své papíry, mezi nimiž bylo také dosvědčení stotožňující francouzského pilota, patřící pravému Joubertovi. Měl na sobě také Joubertův stejnokroj. Protože Joubert neznal dukladně žádný ze vzduchoplavců v Paříži, podvodník nebyl odhalen, až se setkal s jedním strojníkem v Gnome motorových dílnách, kam byl poslán prohlédnouti si motory stroje, který mu byl přidělen. Inženýr pochyboval o totožnosti muže a byl téměř jist, že se pouze vydává za Jouberta, když spolu jeli po boulevardu des Italiens. Přiměl Němce vejíti s ním do jedné kavárny; tam přivolal policistu a dal svého společníka zatknouti.

Dobrodruh německý byl rychle odveden od davu, jenž zvěděv čím zatčený jest, počal mu vyhrožovati smrtí. Když byl policií dotazován, přiznal se, že není pravým Joubertem, ale řekl že jest Joubertovým bratrem. Tvrdil, že jen proto se podvodu dopustil, protože toužil státi se vojenským pilotem a přál si, aby byl brzy přijmut do činné služby. Když mu sděleno, že Joubert nemeł žádného bratra, byl celý zmatený. Potom dělal dojem, jako by byl choromyslným. Však úřady ani dost málo nepochybují, že jest německým vyzvědačem.

Dle nejposlednějších zpráv zatčený nebyl zastřelen, protože by se Francouzi napřed rádi dověděli, mnoho-li informací podařilo se mu za ty tři týdny pobytu v Paříži Německu dodati. Kdyby nebyl býval odhalen, brzy by byl lítal jako člen francouzského vzduchoplavecko klubu a byl by mohl dopravovat všechnu informaci, co by chtěl, na hlavní německý stan vojenský.

Pátrání po německých vyzvědačích v Paříži i v okolí děje se úsilovněji. Každý den někdo zatčen. Policie zastavuje mnohé automobily ve dne i v noci, a žádá na jídech v nich průkazy. Pohyby automobilů mimo Paříž jsou přísně kontrolovány, pouze káry vojenské nebo Červeného kříže smějí na cesty za departmenty Seiny a Oise. Ale i v těchto departmentech vyžadují se pasy, jež se nikomu z dobrých důvodů nedají.

Pomluva.

Pravidelně se říká, že pomluva kvete jen v ženských kruzích, není tomu však tak. Dařilo se jí a daří a bohužel bude dařiti právě tak i mezi muži. — Není sice vždy zbraní, které se vědomě a s rozmyslem užívá, často je pouze hračkou, zábavou k ukrácení dlouhé chvíle, pro postižené jest však vždy velmi nebezpečnou.

Mnohdy jde pomluva kolem nás, aniž bychom si jí všimli. Nedotkne se nás, nepošpiní ani lemu našeho roucha. — To tehdy, když nám přeje obzvláště štěstí. — Za to se mnohdy i pomluva nejabsurdnější zachytí našeho šatu a vleče se za námi celým životem, ať jdeme kamkoliv. Nechápeme, jak se to stalo, ale čím více se bráníme, tím více se zaplétáme v neproniknutelnou síť, která na nás byla hozena, ať již ze žertu, nebo ve zlém úmyslu. Nejnebezpečnější je pomluva, která jde za námi jako stín, o kterém nevíme.

Jsou lidé, kterým je pravou potřebou kombinovati z různých nahodilých příznaků nejhorší důsledky, pokud se to týká jejich bližních. Tito zlí lidé hledají všude zlo. Není věci tak vznešené, aby na ni nedovedli najíti stínu. Vždyť i nejušlechtilejší skutek, plynoucí z pohnutek nejčistších, lze potřísniti nějakým ohavným podezřením, pokud najdou zlí lidé ochotného sluchu u lidí dobrých.

Neboť dotud je každá pomluva bez ceny, dokud nezakotví u lidí dobrých, věrohodných. Teprve pak se stává nebezpečnou pomluvenému.

A v tom právě spočívá celý vtip. — Kdyby nebyli dobří lidé tak příliš důvěřiví a neotvírali tak ochotně sluch pomluvám, nedařilo by se zlým a zlomyslným tak jejich dílo. Ale právě proto, že dobří lidé sami nebyli s to rozšiřovati o někom nepravdu, nepokládají ani jiné za schopna něčeho podobného a proto věří slyšenému jako evangeliu. Za zásadu by si však měli vzíti jednou pro vždy věřiti jen dobrým zprávám, ale ani na těchto nebudovati. Zlé zprávy je nutno přijímati vždy s reservou, abychom později nelitovali, že jsme aspoň ve vlastním nitru věřili o lidech nám po případě i blízkých věci, jichž se nedopustili. — Mnohdy přichází i zdání na pomoc pomluvě a přece není na ní ani zbla pravdy. Tím hůře, když věříme i tehdy, když není ani těchto zdánlivých důvodů.

Kdo sleduje drobné denní novinářské zprávy, ví, kolik obětí si vyžádá pomluva do roka i na životech. A nesčíslné množství lidí zaplatí cizí zlomyslnost celým svým životem štěstím. Proto je povinnosti každého slušného člověka, aby čelil aspoň vlastní upjatostí vůči nezaručeným a mnohdy i "zaručeným" zprávám pomluvě, pokud se týká jiných a energicky hledal původce pokud pomluva zasáhne do jeho vlastního života

Při tom není třeba býti příliš malicherným, anebo zbytečně samolibým a citlivým vůči každému slovu. Moudrý člověk rozliší skutečnou pomluvu od malicherného klepu. Ale ve vážných případech je nutno hájiti se do krajnosti a trvati na potrestání zlovolných. Zde není na místě pohodlnost, ani dobrota. Kdo hájí práva svá pracuje nejen pro sebe, ale i pro jiné, neboť zastraší příkladem jiné zlovolné.—

Vedle toho je také úkolem společnosti, aby bránila zlu, a proto je smutným úkazem vlažnost, s jakou se posuzují různé činy jednotlivců. Táž společnost, ve které by nebylo místa pro padlou dívku a která se vyhne ženě, na kterou padl jen stín podezření, vítá s otevřenou náručí ve svém kruhu bezectné lháře, úplatné lidi, prodávající svou čest, jakož i lidi podléhající různým neřestem, které samy o sobě by měly je vylučovati ze společnosti mravně zdravých lidí. Tato obojetná morálka mstí se pak ovšem těžce na celém lidstvu. Sluší si však pouze uvědomiti shovívavost společnosti vůči všem, kdož mají moc, abychom nepodléhali každému vlivu, nýbrž snažili se otevřenýma očima hleděti a viděti samostatně, bez brejlí předsudků. — —

Silo je nutností v moderním farmaření.

Psali jsme již o silu a siláži. Doplňujeme zprávu svou tímto překladem článku z listu "Kansas Farmer". Silo je rozhodně jedním z velikých činitelů, jimiž je zvyšována výkonnost a zdatnost na farmě tím, že se lépe využitkují plodiny půdy. Jen v kukuřičném pásmu se vypěstí dosti píce ročně jež, kdyby byla zachována touto úspěšnou methodou, mohla by vyživiti všechen dobytek zimě. Dnes ještě jest naprosto vyplýtváno od 75 do 80 procent té části sklizně korny, jíž užívá se ke krmení za zelena.

Bylo s dostatek prokázáno moderní praksi, že žádný rolník nemusí říkat, že si nemůže dopřáti sila. Na farmách, kde je hojně dobytka, kde na vše, co se vypěstuje čekají huby žádající více, farmáři nemohou být bez sila. Za dnešních poměrů silo sníží náklad na vyrobení libry másla nejméně o 10 centů. Náklad na vyrobení sta liber hovězího masa zmenší rovněž o $2.50. Zajisté farmář nemůže si dovoliti, aby byl bez sila, které pomáhá mu změniti píci jeho farmy v tržní výrobky způsobem nejhospodárnějším. Pro farmáře je silo hospodářskou nezbytností. Jak již kdesi bylo řečeno, farmář, který se pokusí obejíti se bez sila za těchto podmínek shledá, když uzavře své celoroční účty, že nepřímo zaplatil i silo ztrátami, které utrpěl tím, že prospěšně neužitkoval svých plodin.

Jako prostředek k vypracování permanentního systému zemědělství v krajích, kde málo prší je silo skoro nepostrádatelné. Jeho prospěšnost v takových krajích nelze popírati. V zvláště příznivých létech, kdy sklizeň převyšuje okamžité potřeby, silo jedině umožňuje vyrovnání těchto tučných let co do výroby píce s léty hubenými, jež možná budou následovati. Skoro vše, čeho je třeba, aby farmaření bylo postavno na bzpěčný základ, jest opatření do statečného kapitálu, za který bylo by opatřeno s dostatek sil.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP & MANAGEMENT
of Ozvěna Západu published at
Clarkson, Nebr., required
by the Act. of August
— 24, 1912 —
Editor, Anton Odvárka, sr.
Man. Editor, Otto Odvárka.
Business Mgr. Anton Odvárka Jr.
Publishers, Odvárka Bros.
Owners, Odvárka Bros.
Known bondholders, mortgages, and other security holders, holding 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities: None.
Odvárka Bros.
Sworn to and subscribed before me this 30th, day of Sept. 1914.
J. M. Mundil, Notary Public.